

Studenten, der symboliserede de skjulte, opadstræbende Kræfter i Folkedybet; — alle disse Skikkelser, fremstillede i et tanketungt, altid ligesom kæmpende Sprog, virkede med en saadan Personlighedens Magt, at de affødte Løfter og Beslutninger om, at hvad det end blev til med een selv, Pjank skulde det i alt Fald ikke blive. — — — — —

Paa visse Omraader gav vort eget, hjemlige Aandsliv i de paafølgende Tiaar Bod for Savn. Men imellem det, vi Kvinder — en Del af os i alt Fald — dybest fordrede, og saa det, der sejrede af det ny, var der alligevel, som der endnu er, en Afgrund. Der var da ikke andet at gøre end at bære Sten til Fyld i denne. I dette slidsomme Arbejde tog ikke den gamle Digterinde personlig nogen Del.

Men det var blandt Lyspunkterne, naar hendes Vej strejfedes, at faa et opmuntrende Slag paa Skulderen af den stærke, gode Haand eller et bifaldende Blik fra de skønne straalende Øjne, der nu efter i 80 Aar at have grædt og let over Menneskelivet, med ukuet Mod ser ind i det ny Aarhundrede. Naar hun en Gang gaar bort, vil Verden for mange af os blive et stort Stykke mindre.

Kirstine Frederiksen.

Magdalene Thoresen.

Hun slog med sin Stav paa Fjældet,
og ud fra det samme Sted
tindrede Eddavældet;
hun vanded sin Blomst dermed.

Hun graved i Modernuldet
efter kosteligt Mon;
da funkledes Sagaguldet;
hun formed det i sin Haand.

Hun lytted til Hjerteslaget,
og hendes Kompas det blev;
da skønnedes Evighedsdraget
gennem Alt, hvad hun skrev.